

วัลลภของหนุ่มเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”

The Style of Num Mueang Chan in an anthology on “Khamtham Samkhan Kwa Kamtop” Articles

กะรัตเพชร คงรอด¹

Karatphet Khongrod

ชูขวัญ เย็นใจชน²

Chookwan Yenjaichon

บุญยวีร์ อินทรักษา³

Punyawee Intaraksa

ศุภรางคณา มะณีโชติ⁴

Suparangkana Maneechod

อิทธิพัทธ์ วิทยา⁵

Ittiphat Wittaya

มนตรี มีเนียม⁶

Montri Meenium

Abstract

This study analyzed the rhetoric of Num Muang Chan, writer of the articles published in the collection, “Kamtam Samkan Kwa Kamtop”(Questions can be more important than the answers), focusing on content, concepts, and language use. The 15 articles examined were taken from the Fast Food Thurakij column in *Matichon Weekly Magazine* and the Marketing column in the *PrachachatTurakij* newspaper. In each article, statements incorporating related specific words, location references, contrasting words and catchwords were used throughout along with allusions, questions, and storytelling devices engaging readers and capturing the article's theme. Stories were presented in chronological and reverse chronological orders. The writer's personal experiences and those of others, especially celebrities were included with references. Through using related stories, he created a conceptual establishment and offered some living guidelines. Informal language and images were used along

¹⁻⁵ นักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Students, Department of Educational Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

⁶ รองศาสตราจารย์ ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Associate Professor, Department of Education of Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

with borrowed words lending the articles a lucid and friendly tone. Affirmative sentences improved clarity whilst negative sentences plainly expressed conflicting ideas. Questions and invitation sentences also encouraged readers to follow his articles. Moreover, similes and metaphors creatively compared abstract things, bringing them to life, whilst exaggeration helped clarify descriptions, simultaneously stimulating the readers' imagination.

Keywords: rhetoric, article, Num Muang Chan

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัจนลีลาของหนุ่มเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามล้ำคึกกว่าคำตอบ” จากคอลัมน์ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์และ “มาร์เก็ตติ้ง” ของ สรگل อดุลยานนท์ ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ จำนวน 15 บทความ โดยวิธีวิจัยเอกสาร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาด้วยการตั้งชื่อเรื่อง โดยใช้คำแสดงการเสนอความคิด ใช้ชื่อเฉพาะหรือชื่อสถานที่สำคัญในเรื่อง ใช้วิธีขัดความหรือแย้งความ และใช้ถ้อยคำที่เร้าความสนใจ ผู้เขียนทำความ ตั้งคำถาม และใช้เรื่องเล่าในส่วนของกาเปิดเรื่อง ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและสลับเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังขยายความประเด็นหลักด้วยเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบ ยกตัวอย่างประสบการณ์ของบุคคลอื่น และจากเรื่องราวของบุคคลสำคัญที่เป็นที่รู้จัก รวมทั้งมีการอ้างอิงเอกสารหรือข้อมูล หนุ่มเมืองจันทน์ปิดเรื่องด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ใช้คำคม ผกาคือคิดและหักมุม ในส่วนของการใช้ภาษาหนุ่มเมืองจันทน์ใช้ภาษาไม่เป็นทางการเพื่อสร้างความเป็นกันเอง ใช้คำแสดงภาพและคำยืมจากภาษาต่างประเทศ ใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย ใช้ประโยคปฏิเสธเพื่อแสดงความขัดแย้ง ใช้ประโยคคำถามหรือ ปฏิเสธและใช้ประโยคขอร้องหรือชักชวนเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดตาม นอกจากนี้ยังใช้โวหารภาพพจน์อุปมาและอุปลักษณ์ เพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นามธรรมกับสิ่งที่เป็รูปธรรม และใช้โวหารอติพจน์เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพและคุณสมบัติของสิ่งที่กล่าวถึงในบทความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: วัจนลีลา บทความ หนุ่มเมืองจันทน์

บทนำ

บทความ คือ งานเขียนประเภทร้อยแก้วซึ่งเขียนเพื่อเสนอความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลิน (กาญจนา นาคสกุล และคณะ, 2521, น. 341) การเขียนบทความจะต้องมีเรื่องราวมาจากข้อเท็จจริงหรือข่าวประจำวัน มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ อยู่ในความสนใจของผู้อ่านและผู้เขียน และเนื้อหาของบทความมักอาศัยเค้าที่มาจากเรื่องจริงในสังคม อาจมีลักษณะเป็นการวิเคราะห์ถึงข้อดี ข้อเสียหรือข้อขัดแย้งของเรื่องต่างๆ ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมกำลังสนใจ (สายทิพย์ นุกูลกิจ,

2537, น. 246) บทความแบ่งได้เป็นหลายประเภท ได้แก่บทความทางวิชาการหรือเชิงวิชาการ บทความรายงาน บทความบรรยาย บทความวิเคราะห์วิจารณ์ บทความประเภทคำสอน บทความอธิบาย บทความประเภทปณิณกะ บทความสัมภาษณ์ บทความโต้แย้ง บทความท่องเที่ยว บทความแสดงความคิดเห็น และบทความประเภทอื่นๆ (สิริวรรณ นันทจันทุล, 2543, น. 128-136)

บทความ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วนคือ ชื่อเรื่อง ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุปชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกที่สร้างความสนใจและสนใจให้ผู้อ่านติดตาม โดยบอกแนวทางเนื้อหาและจำกัดขอบเขตของเรื่องให้ผู้อ่านทราบ ความนำ คือ การเปิดเรื่องนำเข้าสู่เนื้อเรื่องเพื่อแนะนำผู้อ่านเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน บอกเจตนาของผู้เขียน และขอบเขตของเรื่อง ผู้เขียนอาจปูพื้นความรู้และความคิดของเรื่องแก่ผู้อ่าน (สิริวรรณ นันทจันทุล, 2543, น. 128-136) เนื้อเรื่อง คือ ส่วนที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นส่วนที่แสดงเนื้อหาสาระของบทความนั้นโดยตรง ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องการแสดงความรู้ ข้อเท็จจริง หรือประสบการณ์ผู้เขียน อาจเป็นข้อคิดเห็นในทางใดทางหนึ่ง (สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2537, น. 249) บทสรุปของบทความ คือ ส่วนที่เป็นตอนปิดเรื่องซึ่งมีความสำคัญเท่ากับความนำ เพราะเป็นตอนที่ผู้แต่งรวมใจความสำคัญของเรื่อง เพื่อย้ำประเด็นความให้ผู้อ่านได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น (ธวัช ปุณโณทก, 2527, น. 63) นอกจากกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาตามโครงสร้าง 4 ส่วนแล้ว การใช้ภาษาและลีลาการถ่ายทอดเนื้อหาที่เป็นส่วนสำคัญที่จะสร้างเอกลักษณ์ของผู้เขียนและสร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน กลวิธีถ่ายทอดเนื้อหาและการใช้ภาษา เรียกว่าวัจนลีลา

วัจนลีลา (style) เป็นสำนวนที่แสดงความคิดเห็นของผู้เขียนออกเป็นภาษา สำนวนของผู้เขียนคนไหนก็เท่ากับเป็นกระแຈงาส่องให้เห็นลักษณะจิตใจของผู้เขียนคนนั้น (เปลื้อง ณ นคร, 2514, น. 38-43) อีกนัยหนึ่งคือ ศิลปะการแสดงออกซึ่งความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและเจตคติของผู้เขียน ได้แก่ การเลือกพินถ้อยคำ การสร้างประโยค การใช้ภาพพจน์ การสร้างจินตภาพ การดำเนินเรื่อง การบรรยายและการพรรณนาความ (เจือ สตะเวทิน, 2518, น. 71)

ในปัจจุบันมีบทความเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารจำนวนไม่น้อย บทความของผู้เขียนคนใดเป็นที่นิยมของผู้อ่าน ก็จะได้รับกรรวมเล่มเป็นหนังสือเช่น “กระซอกต่อมจิตร” ผลงานรวมบทความของ จอห์น วิญญู ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ “ยูให้รำด่าให้รู้” ผลงานรวมบทความของคำ ผกา จากคอลัมน์ในสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ เป็นต้น

สรกล อุดุลยานนท์ หรือ นามปากกาหนุ่มเมืองจันทร์ เป็นนักเขียนบทความที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของผู้อ่านในแวดวงธุรกิจ บทความของหนุ่มเมืองจันทร์ได้รับการรวมเล่มถึง 15 เล่ม และได้รับการตีพิมพ์ไม่น้อยกว่า 3 ครั้ง หนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ” เป็นผลงานรวมเล่มอันดับที่ 15 ของ หนุ่มเมืองจันทร์ จากคอลัมน์ “พาสต์ฟูดธุรกิจ” ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ และคอลัมน์ “มาร์เก็ตติ้ง” ของ สรกล อุดุลยานนท์ ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ โดยผู้เขียนนำเนื้อหาหรือประเด็นทางธุรกิจมาแสดงความคิดเห็นและเรียบเรียงด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย แฝงข้อคิดที่ผู้อ่านสามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้

งานเขียนของหนุ่มเมืองจันทร์มีลักษณะเฉพาะตัว สามารถถ่ายทอดเรื่องราวทางธุรกิจด้วยถ้อยคำที่เรียบง่ายเหมาะกับผู้อ่านทุกเพศทุกวัย ทำให้ผู้อ่านหลงเสน่ห์งานเขียนของหนุ่มเมืองจันทร์

ดั่งที่นักอ่าน นักเขียน ได้ให้คำนิยมการเขียนของหนุ่มเมืองจันท์ เช่น

“เป็นความลับสนในอารมณ์อย่างหนึ่งเมื่อได้อ่านคอลัมน์ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ในมติชนสุดสัปดาห์ ตั้งแต่ชื่อคอลัมน์ นามปากกา และบทความที่เดาไม่ถูกสักครั้ง บางเรื่องตลกจนกลั่นเกลี้ยงไม่อยู่ บางทีก็จบเอาดีดๆ แบบไม่ทันตั้งตัวและมีหลายครั้งอยู่เหมือนกันที่รู้สึกเจิบๆ คันๆ ร้อนๆ หนาวๆ ขอบกล ทั้งนี้ทั้งนั้น หนุ่มเมืองจันท์ มักชวนคนอ่านให้เหลียวมองชีวิตในเหลียวมมุมอื่นๆ ยิ่งดิฉันเป็นจำพวกเชื่อคนง่ายจึงมักถูกเขาชักจูงอยู่บ่อยจนติดเป็นนิสัย ต้องรอคอยทุกสุดสัปดาห์ให้เขามาจูงมือไปดูแง่มุมต่างๆ เสมอ”

(ละออ ศิริบรรลือชัย, 2555)

“คอลัมน์นิสต์-นักเขียนที่ผมนิยมมาก คือคนที่สามารถหยิบยกเอาเรื่องราว ยากๆ มาบอกเล่าด้วยภาษาเขียนที่อ่านสนุก เข้าใจง่าย ถ้าในสายประวัติศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรม ผมนึกถึงนิธิ เอียวศรีวงศ์ แต่ถ้าพูดถึงเรื่อง เศรษฐกิจ ธุรกิจและการตลาด ก็ต้องคนนี้เลย!...หนุ่มเมืองจันท์...”

(วงศ์ทอง ชัยณรงค์สิงห์, 2555)

บทความแต่ละเรื่องของหนุ่มเมืองจันท์มีเนื้อหาบอกเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนที่ได้พูดคุยกับบุคคลในแวดวงต่างๆ โดยเฉพาะแวดวงธุรกิจหรือการอ่านเรื่องราวที่ผู้เขียนสนใจแล้วนำมาแสดงความเห็นในแง่มุมที่น่าสนใจ ชวนให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อ ดังตัวอย่างตอนหนึ่งในบทความเรื่อง “ซ้ำแบบสร้างสรรค์” ที่บรรยายถึง “อิกโนเบล” รางวัลด้านวิทยาศาสตร์ที่ล้อเลียนรางวัลโนเบล แม้งานวิจัยที่ได้รับรางวัล “อิกโนเบล” อาจดูน่าขบขัน แต่ก็สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดได้ โดยผู้เขียนยกตัวอย่างงานวิจัยที่ได้รับรางวัลอิกโนเบลที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าสนใจ และสรุปจบด้วยการยกตัวอย่างงานวิจัยที่ได้รับรางวัลอิกโนเบลที่ผู้เขียนชื่นชอบมากที่สุด คือ “ระเบิดเถิดเทิง” ดังนี้

“...“ระเบิดเถิดเทิง” ได้รางวัล “อิกโนเบล” สาขาสันติภาพปี 2007 “เถิดเทิงบอมบ์” เป็นอาวุธเคมีที่จะทำให้ทหารฝ่ายตรงข้ามเกิดความสนใจในเพศเดียวกัน และตกหลุมรักกัน ผมเพิ่งอ่านเจอข้อมูลว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล่น กองทัพอากาศสหรัฐเคยคิดผลิตอาวุธเช่นนี้จริงๆ เมื่อปี 2543 โดยเสนองบประมาณ 7.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อทำวิจัย “เถิดเทิงบอมบ์” นักดูสิครับ ถ้าทำสำเร็จโลกนี้คงไม่มีสงคราม แต่ผู้ชายเดินไปไหน คงต้องระวังหลังหน่อย ถือเป็นการแก้ปัญหาสงครามแบบสันติวิธีครับ MAKE LOVE NOT WAR BACK DOOR ต้องระวัง!!...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 34 - 35)

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของบทความข้างต้น พบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหา โดยการบอกเล่าเรื่องระเบิดเกย์ พร้อมแสดงความคิดเห็นว่า หากระเบิดเกย์สร้างสำเร็จก็จะแก้ปัญหาสงครามได้ แล้วสรุปบทความด้วยการเล่นคำภาษาอังกฤษ “MAKE LOVE NOT WAR BACK DOOR ต้องระวัง!!” ที่สร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน ลำนวน Make love not war เกิดขึ้นในยุคสงครามเย็นเพื่อต่อต้านสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและเวียดนาม ผู้ต่อต้านได้คิดคำขวัญนี้ขึ้นเพื่อปลุกกระแสสันติภาพ ซึ่งมีความหมายว่า “สร้างรักไม่ใช่สร้างสงคราม” ส่วนคำ “back door” ในภาษาอังกฤษมีความหมายว่า ประตูหลังของสิ่งก่อสร้างหรือการกระทำที่เป็นความลับ แต่ในบริบทนี้ “back door” ของผู้เขียน หมายถึง ทวารหนัก ซึ่งเป็นภาษาสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน โดยผู้เขียนใช้การสัมผัสเสียง “war” กับ “door” เมื่อนำ “back door” มารวมกับ “ต้องระวัง” จึงเป็นการล้อเลียนพฤติกรรมทางเพศของชายรักชายหรือเกย์เพื่อสร้างอารมณ์ขันที่สอดคล้องกับส่วนหนึ่งของคำขวัญ คือ คำว่า “make love” ซึ่งมีความหมายว่า การมีเพศสัมพันธ์

ในส่วนของการใช้ภาษา ผู้เขียนใช้ระดับภาษาแบบเป็นกันเอง พิจารณาได้จากคำว่า “ผม” “ครับ” ทำให้เกิดความเป็นกันเองระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ลักษณะเด่นอีกประการ คือ ผู้เขียนจะแบ่งข้อความเป็นย่อหน้า เพื่อง่ายต่อการอ่านชวนให้ผู้อ่านติดตาม และมีการใช้เครื่องหมายอัฒภาคเน้นคำสำคัญ เห็นได้ว่า หนุมเมืองจันทน์นำเสนอบทความได้อย่างน่าสนใจ แม้แต่คิดที่แฝงอารมณ์ขันได้อย่างน่าประทับใจ ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาวัจนลีลาในรวมบทความของหนุมเมืองจันทน์ในหนังสือ “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ” เพื่อจะได้ว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาและใช้ภาษาอย่างไรจึงทำให้ผู้อ่านประทับใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาวัจนลีลาของหนุมเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”

นิยามศัพท์เฉพาะ

วัจนลีลา หมายถึง กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาของหนุมเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”

วิธีดำเนินการวิจัย

รวบรวมข้อมูลด้วยการสำรวจหนังสือ ตำรา บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัจนลีลา ศึกษาบทความทั้ง 15 บทความ ของหนุมเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ” ตามขอบเขตการศึกษา วิเคราะห์วัจนลีลาของบทความ โดยพิจารณา กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในหัวข้อเรื่อง ความน่าเชื่อถือ เนื้อเรื่อง สรุปและการใช้ภาษาในประเด็นระดับภาษา คำ ประโยคและโวหารภาพพจน์ แสดงผลการศึกษาโดยการพรรณนาวิเคราะห์ สรุปอภิปรายผล พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

1. กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา

1.1 การตั้งชื่อเรื่อง

หนุ่มเมืองจันท์ตั้งชื่อเรื่องหลายลักษณะทั้งการใช้คำแสดงการเสนอความคิดเห็น อาทิ บทความเรื่อง “มองอีกมุม” ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำแสดงการเสนอความคิดเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่าอะไรคือมุมมองที่แตกต่างจากเดิม มีการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้ชื่อเฉพาะของสินค้า เช่น บทความเรื่อง “แดงโม” ผู้เขียนตั้งชื่อบทความโดยใช้ชื่อว่า “แดงโม” ซึ่งเป็นชื่อบริษัทผลิตเสื้อผ้าแห่งหนึ่งที่รู้จักกันโดยทั่วไปในแวดวงธุรกิจ ผู้เขียนใช้ชื่อบทความนี้ เพื่อดึงดูดใจให้ผู้อ่านใคร่รู้ว่าผู้เขียนจะเขียนถึงบริษัทผลิตเสื้อผ้านี้ในแง่มุมใด

นอกจากนี้ผู้เขียนยังตั้งชื่อเรื่องด้วยการใช้ถ้อยคำที่เร้าความสนใจ เช่น บทความเรื่อง “สินค้าประทับใจ” ผู้เขียนเร้าความสนใจผู้อ่าน ให้ติดตามว่าสินค้าที่ทำให้ลูกค้าประทับใจคือสินค้าอะไร รวมทั้งตั้งชื่อเรื่องด้วยการใช้คำขัดความหรือแย้งความกันมาใช้ร่วมกัน เช่น บทความเรื่อง “นำจากข้างหลัง” ผู้เขียนใช้คำที่มีความขัดแย้งกัน คือ คำว่า “นำ” มีความหมายว่า ไปข้างหน้า เช่น นำขบวนนำเสด็จ ออกหน้า เช่น วังนำ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542, น.578) ซึ่งมีความขัดแย้งกับคำว่า “ข้างหลัง” กล่าวคือโดยปกติลักษณะการนำต้องนำจากข้างหน้า แต่ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่อง “นำจากข้างหลัง” เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่านให้ค้นหาคำตอบว่านำจากข้างหลังจะมีเนื้อหาเป็นอย่างไร

1.2 การเปิดเรื่อง

หนุ่มเมืองจันท์ใช้ความน่าที่จูงใจให้ผู้อ่านใคร่รู้ในส่วนเนื้อเรื่องหลายลักษณะ ได้แก่ การเท่าความ เพื่อเกริ่นนำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเป็นมาของบทความ และปูพื้นฐานให้ผู้อ่านได้รับรู้เนื้อหาอย่างย่อๆ ช่วยให้ผู้อ่านสนใจติดตามในส่วนของเนื้อเรื่องว่าจะดำเนินไปอย่างไร ในบทความเรื่อง “ไม่รู้-อยากรู้” ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการเท่าความเหตุการณ์ที่ได้ไปฟัง “บุญยลสิทธิ์ โชควัฒนา” ปาฐกถาเรื่อง “จากธุรกิจ SMEs สู่อณาจักร แสนล้าน” ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของบริษัทเครือสหพัฒน์ว่าเดิมบริษัทนี้เป็นเพียงธุรกิจขนาดเล็กแต่มีการรวมตัวของบริษัทเอสเอ็มอี 300 กว่าบริษัทเข้าด้วยกัน ทำให้บริษัทเติบโตและขยายใหญ่ขึ้น ก่อนที่จะโยงเข้าสู่เนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจของบริษัทเครือสหพัฒน์ ความน่าลักษณะนี้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนยังเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามซึ่งเป็นกลวิธีในการสร้างความเป็นกันเองกับผู้อ่านเสมือนผู้เขียนกำลังสนทนากับผู้อ่าน ก่อนที่จะกล่าวถึงรายละเอียดของเรื่องในส่วนเนื้อเรื่อง ดังบทความเรื่อง “ความเจ็บ” ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการตั้งคำถามผู้อ่านว่า “รู้จัก จอห์น เคจ ไหมครับ” เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและชวนให้ผู้อ่านติดตามว่า จอห์น เคจ เป็นใครและเกี่ยวข้องกับชื่อเรื่องอย่างไร ก่อนจะนำไปสู่เนื้อเรื่องเกี่ยวกับบทเพลงที่จอห์น เคจ แต่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้เรื่องเล่าในการเปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเป็นมาของบทความโดยย่อ การเปิดเรื่องลักษณะนี้จึงช่วยให้ผู้อ่านสนใจที่จะอ่านในส่วนของเนื้อเรื่องเพิ่มขึ้น ดังบทความ เรื่อง “กาน้ำจิ้ม” ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการใช้เรื่องเล่าโดยใช้คำคมของนักประติมากรรมผู้ผลิตทุญแจรถยนต์คนหนึ่งว่า “ปัญหา คือ บิดาของนักประติมากรรม” เพื่อนำไปสู่เนื้อเรื่องเกี่ยวกับสิ่ง

ประติษฐ์เพื่อส่งเสริมการขายที่ผู้เขียนชื่นชอบของ “เอ็มเคสุกี้” ในส่วนของเนื้อเรื่องต่อไป

1.3 การดำเนินเรื่อง

หนุ่มเมืองจันท์มีวิธีดำเนินเรื่องที่ชวนให้ติดตาม โดยบอกเล่าเรื่องราวที่ผู้เขียนสนใจ และเคยประสบมาด้วยการลำดับเรื่องตามเวลาและเหตุการณ์ การขยายความประเด็นหลัก และการอ้างอิงเอกสารเพื่อสนับสนุนให้เกิดความน่าเชื่อถือ ที่สื่อให้เห็นที่มาและแนวคิดการดำเนินธุรกิจที่สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

หนุ่มเมืองจันท์ดำเนินเรื่องโดยการจัดลำดับเนื้อหาตามเวลาและเหตุการณ์ช่วยให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเป็นลำดับ ทำให้ผู้อ่านรับรู้รายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนเล่าได้อย่างชัดเจน เช่น ในบทความ “ไม่รู้ - อายากรู้” ผู้เขียนใช้การลำดับเรื่องโดยการลำดับตามเวลา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เขียนเริ่มเรื่องโดยใช้ข้อความที่แสดงถึงการลำดับเหตุการณ์ที่ว่า

“วันก่อนไปนั่งฟัง “บุญยสิทธิ์ โชควัฒนา” ปาฐกถาเรื่อง “จากธุรกิจ SMEs สู่อาณาจักรแสนล้าน”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 67)

จากข้อความดังกล่าวผู้เขียนเริ่มบอกเล่าเหตุการณ์จากการที่ผู้เขียนได้ไปฟังการปาฐกถาเรื่อง “จากธุรกิจ SMEs สู่อาณาจักรแสนล้าน” ของนายบุญยสิทธิ์ โชควัฒนา ซึ่งผู้เขียนไม่ได้ระบุวันเวลาที่แน่นอน แต่สันนิษฐานได้ว่าคงไม่นานนักก่อนที่จะเขียนบทความนี้ จากนั้นผู้เขียนก็บอกเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้ฟังจากการปาฐกถาเรื่องการค้าของบริษัทในเครือสหพัฒน์ ซึ่งเป็นบริษัทที่มีกลยุทธ์การบริหารจัดการโดยใช้วิธีการรวมบริษัท SMEs หรือบริษัทขนาดเล็กหลายๆ บริษัทเข้าด้วยกัน เพื่อเป็นการสร้างบริษัทในเครือสหพัฒน์ให้มีศักยภาพและมั่นคงกว่าบริษัทอื่นๆ และปิดท้ายด้วยการเล่าประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของนายบุญยสิทธิ์ โชควัฒนา

ผู้เขียนลำดับเหตุการณ์สลับไปมา เพื่อขยายความเหตุการณ์ที่กล่าวถึงให้ชัดเจน เป็นเหตุเป็นผลและไม่ทำให้เกิดความสับสน ดังบทความเรื่อง “หมอนิล” ผู้เขียนลำดับเหตุการณ์สลับไปมาเพื่อแนะนำบุคคลและสถานที่ในเรื่อง คือ นายแพทย์มารุต เหล็กเพชร (หมอนิล) และโรงพยาบาลเกาะยาว โดยบอกเล่าถึงเหตุการณ์ในปัจจุบัน เกี่ยวกับขนาดของโรงพยาบาลเกาะยาว จากนั้นจึงเล่าย้อนถึงที่มาของแนวคิดในการสร้างโรงพยาบาลเกาะยาว โดยบอกเล่าว่าเป็นแนวคิดของหมอนิลที่จะสร้างโรงพยาบาลที่เกาะยาว ให้เป็นโรงพยาบาลที่เล็กที่สุดในประเทศไทย แต่จะอบอุ่นที่สุดในโลก ด้วยการปรับรูปแบบของเรือนพักผู้ป่วย และปรับเปลี่ยนวิธีการตรวจคนไข้ เป็นต้น จากนั้นผู้เขียนได้ย้อนกลับมาเล่าเรื่องชีวิตประจำวันของหมอนิลในปัจจุบันอีกครั้ง โดยเล่าว่าหมอนิลประกอบอาชีพแพทย์อยู่ที่เกาะยาว 5 วัน และใช้เวลาวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ร้านหนังสือ 2521 ที่จังหวัดภูเก็ต อีกทั้งหมอนิลยังชอบงานเขียน งานศิลปะ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้จักบุคคลที่อยู่ในเรื่องมากขึ้น

การขยายความประเด็นหลักของเรื่อง ผู้เขียนขยายความ 2 ลักษณะ คือ ขยาย

ความด้วยเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบหรือจากความคิดของผู้เขียนเอง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงแนวคิดของผู้เขียนและได้มุมมองใหม่จากประสบการณ์ของผู้เขียน และขยายความประเด็นหลักโดยการยกตัวอย่างประสบการณ์ของบุคคลอื่นหรือความรู้ทั่วไปเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ และเพิ่มความเข้าใจให้แก่ผู้อ่าน เช่น บทความเรื่อง “ถูกทุกข้อ” มีการขยายความประเด็นหลักเรื่อง “การเล่นหุ้น” โดยการยกตัวอย่างแนวคิดจากบุคคลสำคัญที่เป็นที่รู้จักในแวดวงธุรกิจที่ผู้เขียนชื่นชม คือ “ดร.นิเวศน์ เหมวชิรวรากร” นักลงทุนที่มีชื่อเสียง ดังนี้

“...ผมชอบวิธีคิดของ “ดร.นิเวศน์ เหมวชิรวรากร” นักลงทุนชื่อดัง เขาบอกว่าถ้าเราอยากทำธุรกิจอะไรแทนที่เราจะไปลงทุนสร้างธุรกิจเอง ซึ่งจะสำเร็จหรือล้มเหลวก็ไม่รู้ ให้เราซื้อหุ้นดีกว่า อยากทำธุรกิจโทรศัพท์มือถือ ก็ซื้อหุ้น เอไอเอส ดีแทค หรือทรูก็ได้ อยากมีร้านสะดวกซื้อ ก็ซื้อหุ้นเซเว่น-อีเลฟเว่น แค่อซื้อหุ้นเราก็เป็นเจ้าของบริษัทแล้ว...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 207)

แนวคิดการซื้อหุ้นของ “ดร.นิเวศน์ เหมวชิรวรากร” ชี้ให้เห็นข้อดีของการซื้อหุ้น คือ นักธุรกิจสามารถเป็นเจ้าของกิจการโดยไม่จำเป็นต้องเข้าไปบริหารจัดการเอง เพียงใช้เงินลงทุนด้วยการซื้อหุ้นของบริษัทที่ต้องการ ก็สามารถเป็นเจ้าของกิจการนั้นได้

ผู้เขียนยังมีการอ้างอิงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหลักที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและสนับสนุนเนื้อหา อาทิ บทความเรื่อง “ล้างแค้น” ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงมุมมองที่เหนือความคาดหมายของ “ธนิศท์ เจียรนวนนท์” เรื่องแรงงานต่างชาติมาสร้างความน่าเชื่อถือ โดยนายธนิศท์ เจียรนวนนท์ มีทัศนคติต่อแรงงานพม่าในเชิงบวกโดยแสดงทัศนคติว่า ในขณะที่คนไทยส่วนใหญ่ถูกและไม่เห็นคุณค่าของแรงงานเหล่านั้น นายธนิศท์ เจียรนวนนท์ กลับเห็นว่าแรงงานเหล่านั้นมีประโยชน์และคุณค่าอย่างมาก เพราะแรงงานพม่าจะเข้ามาแทนแรงงานไทยซึ่งมีจำนวนไม่เพียงพอได้เป็นอย่างดี

1.4 การปิดเรื่อง

ผู้เขียนมีกลวิธีในการปิดเรื่องที่น่าสนใจหลายลักษณะ ได้แก่ สรุปด้วยเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง อ้างสำนวน ฝากข้อคิด และหักมุม

การสรุปเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ที่เชื่อมโยงชื่อเรื่องกับเนื้อเรื่องและบทสรุป ช่วยให้เนื้อความเป็นเอกภาพตั้งแต่ต้นจนจบ เช่นในบทความเรื่อง “กำจัด” ในตอนต้นของบทความ ผู้เขียนกล่าวถึงวิธีการบริหารจัดการลูกค้าในรูปแบบต่างๆ และในตอนท้ายของบทความ ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างวิธีการบริหารจัดการกับวัยรุ่นที่มักมานั่งสังสรรค์กันหน้าร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่งทุกเย็น และในบางวันก็ซื้อเบียร์มาดื่ม ทำให้ลูกค้าผู้หญิงที่ต้องการซื้อสินค้าที่ร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นรู้สึกไม่ปลอดภัย ร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นจึงสร้างกลยุทธ์ในการกำจัดกลุ่มวัยรุ่นที่มานั่งหน้าร้านด้วย

การเปิดเพลงบรรเลงแบบคลาสสิก ทำให้วัยรุ่นกลุ่มที่เคยนั่งสังสรรค์ไม่มานั่งหน้าร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นอีก เพราะเพลงไม่สอดคล้องกับความสนใจของเขา การปิดเรื่องลักษณะนี้ มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับชื่อเรื่องและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการกำจัดหรือการบริหารจัดการลูกค้า

การปิดเรื่องด้วยคำคม กลวิธีนี้ช่วยให้แง่คิดแก่ผู้อ่านที่จะนำไปปรับใช้ในการทำงานหรือในชีวิตประจำวันได้ เช่น บทความเรื่อง “มองอีกมุม” ผู้เขียนเกริ่นนำเรื่องของ “เวลา มี ราคา” มาสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของโถงที่มีตะไคร่น้ำเกาะอยู่ พร้อมทั้งกล่าวถึงกลุ่มเป้าหมายในการขายสินค้าชนิดนี้ด้วยการตั้งคำถามพร้อมทั้งเฉลยคำตอบว่ากลุ่มลูกค้าที่จะซื้อโถงที่มีคราบตะไคร่น้ำเกาะหรือจับ คือ บุคคลที่เห็นคุณค่าความงามของกาลเวลา ดังนี้

“...ถ้าถามถึง กลุ่มเป้าหมาย โถงแบบนี้จะขายใคร ง่ายมากเลย
คนแบบ “น้ำอ้อย” ไงครับ คนที่เห็น “ความงาม” ของ “กาลเวลา...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น.113)

ผู้เขียนจบบทความด้วยคำคมที่อยู่ในข้อเขียนของ “น้ำอ้อย” บุคคลที่ผู้เขียนนำมาบอกเล่าในบทความและคำคมที่ผู้เขียนคิดขึ้นเองโดยดัดแปลงมาจากคำคมของ “น้ำอ้อย” ให้เป็นเรื่องเกี่ยวกับโถงตะไคร่น้ำและทัศนะหรือมุมมองในด้านธุรกิจของผู้เขียนในเรื่องที่ว่าโถงที่มีตะไคร่น้ำเกาะว่าสามารถทำกำไรให้ผู้ใดคิดจะทำธุรกิจ ซึ่งขึ้นอยู่กับความคิดสร้างสรรค์ของผู้ขายที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ซื้อ

“...เขี้ยวแห่งคราบตะไคร่ อยู่ที่ใครจะเห็นงามครับ...เขี้ยวแห่งคราบ
ตะไคร่ อยู่ที่ใครจะหากิน...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 113)

การสรุปเรื่องลักษณะนี้เป็นการนำคำคมของผู้อ่านคือ “เขี้ยวแห่งคราบตะไคร่ อยู่ที่ใครจะเห็นงาม” มาดัดแปลงเป็น “เขี้ยวแห่งคราบตะไคร่ อยู่ที่ใครจะหากิน” เพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านขบคิด ทั้งยังแสดงความคิดหลักเรื่องการเปลี่ยนมุมมองทางความคิด

กลวิธีการปิดเรื่องที่น่าสนใจอีกแบบ คือ การฝากข้อคิดโดยให้แนวคิดและข้อเสนอแนะแก่ผู้อ่าน ซึ่งผู้เขียนใช้ประโยคหรือข้อความสั้นๆ เป็นข้อคิดที่ฝากไว้ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน เช่น บทความเรื่อง “เอเวอร์เรสต์แห่งชีวิต” ผู้เขียนมุ่งเน้นประเด็นความสำเร็จกับความสุขในชีวิตโดยปิดเรื่องด้วยการหักมุมเพื่อให้ข้อคิด โดยประเด็นแรกมีใจความสำคัญว่าคนที่คนเราก้าวไปถึงจุดสูงสุดคือ ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่บางครั้งอาจทำให้รู้สึกโดดเดี่ยวได้ถ้าประสบความสำเร็จเพียงลำพัง โดยไม่ได้ทำให้คนรอบข้างมีความสุขร่วมด้วย ก่อนจะทิ้งท้ายบทความโดยฝากข้อคิดที่สำคัญไว้ว่า ความสำเร็จที่แท้จริงคือความสามารถทำชีวิตของตนเองให้เป็นสุขและทำให้คนรอบข้างมี

ความสุขไปด้วย ความว่า

“...ในขณะที่มียอดเขาจำนวนมากที่แม้จะไม่สูงเท่า “เอเวอร์เรสต์” แต่พื้นที่ตรงนั้นกว้างพอสำหรับคนหลายคน เทือกเขาที่ไม่ “สูงที่สุด” นี้อาจจะมีความสำคัญมากกว่า “เอเวอร์เรสต์” ก็ได้ คำถามเรื่อง “ความสุข” จึงเป็นคำถามสำคัญในชีวิต อย่าลืมว่า “ความสำเร็จ” ไม่ใช่ “ความสุข” เสมอไป แต่ “ความสุข” คือ “ความสำเร็จ” ใครสามารถ ทำชีวิตให้เป็นสุข ไม่ว่าเขาจะยืนอยู่ ณ จุดไหนในมุมโลก นั่นคือ “ความสำเร็จ” ของการใช้ชีวิต...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 225 - 226)

การสรุปบทความโดยการฝากข้อคิดในลักษณะนี้ ทำให้ผู้อ่านสามารถนำแนวคิดนั้น ไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้การปิดเรื่องแบบหักมุมเหนือความคาดหมาย ทำให้ผู้อ่านเกิดความฉงนสนเท่ห์ ในขณะเดียวกันก็สร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่านด้วยการใช้คำซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ดังบทความเรื่อง “น้ำจากข้างหลัง” ก่อนปิดเรื่องผู้เขียนได้บอกเล่าถึงทัศนะเรื่องประชาธิปไตยของเนลสัน แมนเดลา ที่ว่า “ในระบอบประชาธิปไตย บางครั้งเราต้องยอมสูญเสียความเชื่อส่วนบุคคลแล้วยอมให้ประชาธิปไตยเป็น ฝ่ายชนะ” เพื่อย้ำว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเน้นมติเสียงข้างมากเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าความคิดเห็นของเสียงข้างมากจะมีบุคคลบางส่วนไม่เห็นด้วยก็ตาม จากนั้นผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการสร้างอารมณ์ขันอันเนื่องมาจากการบอกเล่า ทัศนะเรื่องประชาธิปไตยของเนลสัน แมนเดลา ให้เพื่อนของผู้เขียนที่ชื่อ “อมร” ฟัง ดังข้อความว่า

“...ผมเล่าเรื่องนี้ให้ “อมร” ฟัง

“อมร” บอกว่า “ติน” ก็พูดเหมือน “แมนเดลา” เลย

ดังนั้น ทุกครั้งที่ความเห็นไม่ตรงกัน “อมร” ต้องยอมสูญเสียความเชื่อ

ส่วนบุคคลและยอมให้ “ติน” เป็นฝ่ายชนะ

“ทำไม่ล่ะ”

“ตินบอกว่าตอนอยู่ที่บ้าน เธอชื่อประชาธิปไตย...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 27)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนนำเรื่องความเป็นประชาธิปไตยที่ยึดถือเสียงข้างมากในมุมมองของเนลสัน แมนเดลา มาสร้างอารมณ์ขัน โดยเชื่อมโยงกับความเป็นประชาธิปไตยในครอบครัวของ “ติน” และ “อมร” กล่าวคือ “อมร” บอกเล่าว่า “ติน” ซึ่งเป็นภรรยาของ “อมร” เปรียบเสมือนประชาธิปไตยที่ทุกคนในบ้าน รวมทั้ง “อมร” ซึ่งเป็นสามีต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ซึ่งมี

ความหมายโดยนัยว่า “ตื่น” เป็นเสียงข้างมากของบ้าน เสียงข้างน้อยภายในบ้านต้องฟัง ผู้เขียนจบเรื่องแบบหักมุมเพื่อสร้างอารมณ์ขัน ในเรื่องของการอยู่ร่วมกันของครอบครัวในสังคมไทย โดยล้อเลียนชาวไทยว่า ปกติเมื่อผู้ชายไทยอยู่นอกบ้านมักแสดงความเป็นผู้นำหรือเป็นใหญ่ แต่เมื่อผู้ชายไทยอยู่ที่บ้าน ส่วนใหญ่มักยอมทำตามภรรยา

2. การใช้ภาษา

หนังสือรวมบทความของ หนู่มเมืองจันทน์ เรื่อง “คำถามล้ำค่ากว่าคำตอบ” เป็นงานเขียนที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและแบ่งปันประสบการณ์โดยเฉพาะเรื่องกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจและเรื่องการค้าในชีวิต ทั้งที่เป็นประสบการณ์ของผู้อื่นและที่ผู้เขียนประสบเอง โดยมีการใช้ระดับภาษาคำ การเรียบเรียงประโยค และโวหารภาพพจน์ดังนี้

2.1 ระดับของภาษา

ในภาพรวมพบว่าหนู่มเมืองจันทน์ใช้ภาษาไม่เป็นแบบแผนหรือภาษาปากบอกเล่าเรื่องราวและแสดงความคิดเห็น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเองเหมือนกำลังสนทนากับผู้เขียน ดังตัวอย่างบทความเรื่อง “ก้าจัด”

“... ยิ่งลูกค้า “มาเร็ว เคลมเร็ว” เท่าไร โอกาสที่เจ้าของร้านจะได้เงินจากลูกค้ารายใหม่ก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่ถึงจะ “อยาก” เพียงใด เจ้าของร้านก็ไม่สามารถตะโกนเร่งลูกค้าให้เร็วเร็วๆ กลืนเร็วๆ และจ่ายดังค์เร็วๆ...”

(หนู่มเมืองจันทน์, 2554, น. 119)

ผู้เขียนได้กล่าวถึงการบริหารจัดการร้านอาหารที่ต้องการให้ลูกค้ารีบรับประทานอาหารในร้านแล้วรีบชำระเงิน เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกค้ารายใหม่เข้ามาใช้บริการต่อ โดยใช้วลีที่ว่า “มาเร็ว เคลมเร็ว” เป็นภาษาปาก ซึ่งมาจากคำโฆษณาของบริษัทประกันภัยรถยนต์แห่งหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นการให้บริการที่มีความรวดเร็วทันใจ ส่วนวลี “เคลมเร็วๆ กลืนเร็วๆ” เป็นข้อความที่ผู้เขียนใช้บอกเล่าที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพอาการเคี้ยวและกลืนอาหารที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนวลีที่ว่า “และจ่ายดังค์เร็วๆ” เป็นภาษาปากที่ใช้พูดโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ซึ่งหากใช้เป็นภาษาแบบแผนจะชื่อว่า “ชำระเงินอย่างรวดเร็ว”

2.2 การใช้คำ

หนู่มเมืองจันทน์ใช้คำภาษาปาก คำแสดงภาพ และคำยืมจากภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กล่าวคือ ใช้คำภาษาปากช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังสนทนากับผู้เขียน เช่น ในบทความเรื่อง “ล้างแค้น” ผู้เขียนใช้คำภาษาปาก ดังนี้

“...ต้องบอกก่อนว่าแม้จะเป็นคนชอบฟุตบอล แต่ฟุตบอลโลกครั้งนี้ผมไม่ค่อย “กรี๊ด” มากเท่าไร...”

(หนู่มเมืองจันทน์, 2554, น. 517)

ผู้เขียนนำคำว่า “กรีด” ที่มักใช้ในกลุ่มวัยรุ่น เพื่อแสดงความรู้สึกชอบ ชื่นชม หรือประทับใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใด มาใช้แสดงทัศนคติและอารมณ์ความรู้สึกของตัวผู้เขียนที่มีต่อการชมการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2010 ว่า แม้ผู้เขียนจะชอบดูหรือชอบเล่นกีฬาฟุตบอล แต่ผู้เขียนไม่ประทับใจในผลการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2010

ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพให้ผู้อ่านเห็นภาพสิ่งที่เล่า อาทิ บทความเรื่อง “สินค้าประทับใจ” ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพเปรียบเทียบขนาดสระน้ำในโรงแรม ดังนี้

“...ขอแค่มีสระว่ายน้ำขนาดแค่ 3 จัวยก็ถือว่า “เหนือความคาดหมาย” แล้ว...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 247-248)

“จ้วง” มีความหมายว่าเป็นกิริยาที่เอากาชนะ เช่น ชัน เอื้อมลงไปตักน้ำขึ้นมาโดยแรง; อาการที่เอापายพยุ่น้ำโดยเร็วอย่างพายเรือแข่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542, น. 292) มาใช้เพื่อแสดงภาพเปรียบเทียบให้เห็นถึงขนาดพื้นที่ของสระน้ำในโรงแรมแห่งหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพว่าสระน้ำมีขนาดเล็กมากจนสามารถว่ายข้ามสระได้เพียงแค่จ้วงแขนออกไป 3 ครั้งเท่านั้น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้คำยืมจากภาษาต่างประเทศที่เป็นที่รู้จักหรือคุ้นเคยของผู้อ่าน เพื่อเพิ่มความเป็นกันเองกับผู้อ่าน เช่น ในบทความเรื่อง “แดงโม” มีการใช้คำว่า “ยี่ห้อ” ซึ่งเป็นคำยืมภาษาจีน มีความหมายว่า เครื่องหมายสำหรับร้านค้าหรือการค้า ชื่อร้านค้า หรือเครื่องหมาย เช่น สินค้ายี่ห้อนี้รับประกันได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542, น. 908) ผู้เขียนเลือกใช้คำนี้เนื่องจากเป็นภาษาปากเพื่อให้สามารถเข้าถึงผู้อ่านได้มากขึ้น เพราะคำว่า “ยี่ห้อ” เป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไปอยู่แล้ว

2.3 การใช้ประโยค

หนุ่มเมืองจันท์ใช้ประโยคที่มีความน่าสนใจตรงที่สั้น กระชับ แต่สามารถโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นภาพและคล้อยตามความคิดของผู้เขียน แบ่งได้เป็นประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม และประโยคชักชวนหรือขอร้อง ประโยคบอกเล่าที่น่าสนใจ เช่น ในบทความเรื่อง “ไม่รู้ - อยากรู้” ผู้เขียนใช้ประโยคว่า

“...ซีพีค้นพบว่ามิเกลตรกรรายหนึ่งมีกำไรมากกว่าคนอื่น...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 99)

ประโยคข้างต้นเป็นประโยคบอกเล่าที่มีลักษณะเป็นประโยคความซ้อน ผู้เขียนต้องการบอกเล่าให้ผู้อ่านทราบถึง ความแตกต่างทางผลกำไรของเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่รายหนึ่งกับรายอื่นๆ ที่บริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ค้นพบว่า มีรายได้ต่างกัน ผู้เขียนเชื่อมประโยคทั้งสองส่วนด้วยคำว่า “ว่า...” คือ ประโยคส่วนแรก “ซีพีค้นพบ” และขยายความด้วยประโยคส่วนที่สอง “มีเกษตรกร

รายหนึ่งมีกำไรมากกว่าคนอื่น” เพื่อบอกให้ผู้อ่านทราบถึงความแตกต่างทางผลกำไรของเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่ ทำให้ผู้อ่านใคร่รู้อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางผลกำไรของเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่ จากนั้นผู้เขียนให้รายละเอียดโดยบอกเล่าถึงความแตกต่างดังกล่าวว่า เหตุที่เกษตรกรรายนั้นมีรายได้มากกว่าเกษตรกรรายอื่น เนื่องจากเกษตรกรรายนั้นทำความสะอาดโรงเลี้ยงไก่เป็นประจำ ทำให้อากาศถ่ายเทสะดวกและลดความร้อนในโรงเลี้ยงไก่ ซึ่งช่วยให้ไก่ฟอนคลายและเจริญเติบโตได้รวดเร็ว

ผู้เขียนใช้ประโยคปฏิเสธเพื่อบอกเหตุการณ์ เรื่องราวและความเห็นที่ผู้พูดหรือผู้ส่งสารยอมรับ เป็นการกล่าวปฏิเสธ ดังตัวอย่างในบทความเรื่อง “มองอีกมุม” ผู้เขียนใช้ประโยคปฏิเสธในรูปประโยคความเดียวที่ว่า

“...บอกรหัสเมื่อไหร่ก็ได้คำตอบคล้ายๆ กัน “หนูยังไม่เกิดเลย” ...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 109)

จากประโยค “หนูยังไม่เกิดเลย” เป็นคำตอบของนักศึกษารุ่นน้องของผู้เขียนซึ่งศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ผู้เขียนเคยศึกษา นักศึกษาพูดว่า “หนูยังไม่เกิดเลย” เพื่อปฏิเสธคำถามของผู้เขียนว่าในปีรหัสที่ผู้เขียนเข้าศึกษานั้น นักศึกษาเหล่านั้นยังไม่เกิด ซึ่งมีความหมายว่าผู้เขียนมีอายุมากกว่านักศึกษาเหล่านั้นมาก

ผู้เขียนใช้ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบหรือปฏิเสธ เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดตาม และรู้สึกเหมือนกำลังสนทนากับผู้เขียน ซึ่งเป็นกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจ ประโยคลักษณะนี้ปรากฏในบทความเรื่อง “ทางเลือกที่ ๓” ความว่า

“...เชื้อโหมครีบ เด็กผู้ชายจำนวนไม่น้อย กรอกช่องนี้แบบตรงไปตรงมา...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 64)

จากประโยคดังกล่าว ผู้เขียนต้องการยืนยันความคิดของตน โดยใช้คำถาม “เชื้อโหมครีบ” ซึ่งเป็นประโยคความเดียวถามผู้อ่าน ก่อนนำเข้าสู่เรื่องที่ผู้เขียนต้องการบอกเล่า คือ การเพิ่มช่องตัวเลือก “เพศที่สาม” นอกเหนือจากช่องเพศหญิงกับเพศชายในแบบสอบถามเพื่อให้ผลการสำรวจมีความแม่นยำมากขึ้น โดยผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเชื่อว่าเด็กผู้ชายจำนวนหนึ่งจะเลือกกรอกแบบสอบถามในช่องเพศที่สามนี้

ผู้เขียนยังใช้ประโยคขอร้องหรือชักชวน เพื่อชักชวนให้ผู้อ่านคิดตาม เช่น ในบทความเรื่อง “กาน้ำจิ้ม” มีการใช้ประโยคขอร้องหรือชักชวน ความว่า

“...ส่วนเรื่อง “กาน้ำจิ้ม” ของ “เอ็มเคสกี” ลองนึกภาพตอนที่พนักงานเติมน้ำจิ้มให้เราสิครับ...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 117)

ผู้เขียนใช้ข้อความ “ลองนึกภาพ...สิครับ” เพื่อชักชวนให้ผู้อ่านใช้จินตนาการถึงภาพของพนักงานเอ็มเคลู๊กที่กำลังจะเทน้ำจิ้มสุกี้ใส่ถ้วยน้ำจิ้ม ก่อนจะนำเข้าสู่เนื้อหาความเป็นมาของ “กาน้ำจิ้มสุกี้” ซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ที่พัฒนาขึ้นเพื่อปรับปรุงคุณภาพน้ำจิ้มสุกี้ของบริษัทเอ็มเคลู๊ก

2.4 การใช้โวหารภาพพจน์

ในหนังสือรวมบทความของหนุ่มเมืองจันท์เรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ” มีการใช้โวหารภาพพจน์เปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นภาพและเข้าใจความหมายของเนื้อหาอย่างชัดเจน ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ และอติพจน์

ผู้เขียนได้ใช้อุปมาโวหารดังบทความเรื่อง “ไม่รู้- อยากรู้” ที่ว่า

“...“บุญยสิทธิ” เปรียบเทียบสไตล์การบริหารงานของเขาเหมือนกับ
“ภาษา”...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 68)

ผู้เขียนเปรียบเทียบรูปแบบการทำงานของนายบุญยสิทธิ โชควัฒนา ว่า “เหมือนกับภาษา” โดยรูปแบบการทำงานของนายบุญยสิทธิ โชควัฒนา นั้นจะเป็นการนำความรู้จากหลายๆ แห่งมาบูรณาการ ซึ่งผู้เขียนเปรียบเทียบรูปแบบดังกล่าวกับภาษาที่มีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากการเรียนภาษาสามารถบูรณาการกับศาสตร์สาขาอื่นๆ ได้

ผู้เขียนใช้โวหารอุปลักษณ์ เพื่อเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งโดยตรง หรือให้สิ่งหนึ่งทำหน้าที่แสดงบทบาทเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เช่น ในบทความเรื่อง “มองอีกมุม ดังตัวอย่างข้อความ

“...เรามองเห็น “ตะไคร่น้ำ” เป็นงานศิลปะของธรรมชาติ...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 112)

ผู้เขียนใช้คำว่า “เป็น” เพื่อบอกเล่าลักษณะของตะไคร่น้ำที่ “คุณน้ำอ้อย” ซึ่งเป็นเจ้าของบล็อกในเว็บไซต์หนึ่งเคยตั้งคำถามเรื่อง “ความสะอาดกับตะไคร่น้ำ” ว่าเห็นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ แต่เมื่อ “คุณน้ำอ้อย” เปลี่ยนความคิดหรือทัศนะใหม่ จึงมองเห็นว่าตะไคร่น้ำเป็นงานศิลปะชิ้นหนึ่ง ผู้เขียนใช้โวหารแบบอุปลักษณ์เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าความคิดหรือทัศนะเป็นเรื่องสำคัญ หากเราเปลี่ยนความคิดหรือทัศนะในการมองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สิ่งที่เราเคยเห็นว่าไร้ค่าหรือไม่มีความงามก็อาจมีค่าและมีความงามได้ผู้เขียนใช้โวหารอติพจน์โดยใช้คำแสดงความเกินจริง ดังบทความเรื่อง “ถูกทุกข้อ” ที่ว่า

“...จำไว้นะครับ ถ้าคนรวยพูดแบบนี้ แปลว่ามีเงินในระดับที่ใช้
จนตายก็ไม่หมด ...”

(หนุ่มเมืองจันท์, 2554, น. 206)

ผู้เขียนใช้คำว่า “ใช้จนตายก็ไม่หมด” เพื่อสื่อความหมายว่า คนร้ายหรือมั้งมีบางคน มีทรัพย์สินมหาศาลจะใช้จ่ายมากมายอย่างไรก็ไม่หมดหมด การใช้โวหารเกินจริงสำหรับคนบางคน ดังกล่าว ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพหรือเข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนบอกเล่าได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปและอภิปรายผล

วัจนลีลาของหนุ่มเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความ “คำถามล้ำคณกว่าคำตอบ” ในส่วนของ กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาแบ่งตามโครงสร้างของบทความ 4 ส่วน คือ การตั้งชื่อเรื่อง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง หนุ่มเมืองจันทน์ใช้กลวิธีตั้งชื่อเรื่องที่สร้างความสนใจผู้อ่านที่ช่วยให้ ผู้อ่านอยากจะค้นหาคำตอบว่าเนื้อหาภายในเรื่องเป็นอย่างไร ตั้งชื่อเรื่องด้วยการใช้คำแสดงการเสนอ ความคิด ตั้งชื่อเรื่องโดยการใช้ชื่อเฉพาะของสินค้า และตั้งชื่อเรื่องด้วยวิธีขัดความหรือแย้งความ เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่านให้ค้นหาคำตอบ

การเปิดเรื่องหรือความนำซึ่งเป็นย่อหน้าแรกที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านหนุ่มเมืองจันทน์ ใช้กลวิธีการเปิดเรื่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การทำความหรือเกริ่นนำให้ผู้อ่านทราบถึงเรื่องราวความเป็นมาของเรื่องที่จะกล่าวถึง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้อ่านรับรู้เนื้อหาในเบื้องต้น และจงใจให้ผู้อ่าน สนใจอยากติดตามเรื่องราวว่าจะดำเนินไปอย่างไร ผู้เขียนยังเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถาม เพื่อสร้างความสนใจใคร่รู้ให้ผู้อ่านได้ค้นหาคำตอบ ทั้งยังให้ผู้อ่านฉกคิดก่อนที่จะเริ่มอ่านบทความ นอกจากนี้ หนุ่มเมืองจันทน์ใช้เรื่องเล่าที่บุคคลอื่นเล่าให้ฟังมาเปิดเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเรื่องราวความเป็นมาของบทความโดยย่อ ก่อนจะได้อ่านเนื้อหาความโดยละเอียดในส่วนเนื้อเรื่อง กลวิธีการเปิดเรื่อง ของหนุ่มเมืองจันทน์ทำให้บทความน่าสนใจ เป็นการบอกเล่าเรื่องราว ความเป็นมาของเรื่อง เพื่อเป็น ข้อมูลพื้นฐานให้ผู้อ่านได้รับรู้อย่างย่อๆ ก่อนจะรู้รายละเอียดในส่วนเนื้อเรื่องต่อไป

การดำเนินเรื่องหนุ่มเมืองจันทน์ใช้วิธีการดำเนินเรื่องอย่างน่าสนใจ ชวนติดตาม โดยลำดับ เรื่องตามเวลาและเหตุการณ์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนต่อเนื่องสอดคล้องกัน เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจรายละเอียดของเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจน โดยเริ่มต้นด้วยการตั้งคำถามนำสู่เหตุการณ์ แล้วบรรยาย เหตุการณ์หรือเรื่องราวจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ผู้เขียนยังลำดับเหตุการณ์สลับไปมาเพื่อ สร้างความน่าสนใจให้กับบทความ โดยกล่าวถึงประเด็นสำคัญก่อน แล้วจึงเล่าเรื่องราวในอดีตเพื่อ ขยายความเนื้อหา จากนั้นจึงย้อนมาเล่าประเด็นสำคัญอีกครั้ง

นอกจากนี้ผู้เขียนยังดำเนินเรื่องด้วยการขยายความประเด็นหลักด้วยเหตุการณ์ที่ผู้เขียน ประสบหรือจากความคิดของผู้เขียน เป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ผู้เขียนใช้ในการเล่าเรื่อง เพื่อให้เกิดความน่า เชื่อถือ เพราะเป็นข้อมูลบ่งชี้ได้ว่าผู้เขียนประสบเหตุการณ์นั้นๆ มาด้วยตนเอง จึงถ่ายทอดมาเป็น บทความแล้วบอกเล่าเนื้อหาเหล่านั้นได้อย่างละเอียด ผู้เขียนยังขยายความประเด็นหลักโดยการยก ตัวอย่างสถานการณ์ของบุคคลอื่นมาประกอบ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและความกระจ่างสมบูรณ์ ในเนื้อหา โดยผู้อ่านรับรู้และเข้าใจประเด็นหลักมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้เขียนยังเล่าเรื่องด้วยการ อ้างอิงเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหลัก เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและสนับสนุนเนื้อเรื่องอีกด้วย การสรุปเรื่องมีความสำคัญเช่นเดียวกับการเปิดเรื่อง เพราะเป็นการปิดท้ายให้เนื้อเรื่องมี

ความสมบูรณ์และชัดเจนยิ่งขึ้น หนุ่มเมืองจันทน์ใช้กลวิธีการสรุปเรื่องที่นำเสนอ 4 ลักษณะ ได้แก่ การทิ้งท้ายด้วยการหักมุม เพื่อผูกข้อคิดหรือการล้อเลียนเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่าน สรุปเรื่องด้วยการให้ข้อคิด สรุปด้วยการใช้คำคมด้วยประโยคหรือข้อความที่สั้นกระชับ แต่แสดงความสำคัญที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดเพื่อให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ผู้เขียนยังสรุปด้วยข้อความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่องและเนื้อหาในส่วนสรุป ทำให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นสำคัญอย่างกระจ่างชัดในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเน้นย้ำ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบทางภาษาในหนังสือรวมบทความของหนุ่มเมืองจันทน์เรื่อง “คำถามล้ำคณกว่าคำตอบ” ทั้งระดับภาษา คำ ประโยค และโวหารภาพพจน์ พบว่า ผู้เขียนใช้ระดับภาษาแบบไม่เป็นทางการ หรือภาษาปาก เล่าเรื่องราวและแสดงความคิดเห็น เพื่อสร้างความเป็นกันเองกับผู้อ่าน ใช้คำแสดงภาพเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ และคำยืมจากภาษาต่างประเทศ เพื่อสื่อความหมายที่ชัดเจน ผู้เขียนยังใช้คำที่สั้น แต่ได้ใจความกว้าง สามารถสื่อภาพและอารมณ์ได้อย่างชัดเจน คำส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นคำที่ใช้โดยทั่วไปและผู้อ่านเข้าใจความหมายดีอยู่แล้ว

สำหรับประโยค พบว่าผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย ใช้ประโยคปฏิเสธเพื่อเป็นการแสดงความขัดแย้ง ใช้ประโยคคำถามและใช้ประโยคขอรู้หรือชักชวน เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดตาม สำหรับโวหารภาพพจน์ แม้หนุ่มเมืองจันทน์จะใช้โวหารเปรียบเทียบไม่มากนัก แต่ก็สามารถถ่ายทอดเนื้อหาออกมาได้อย่างน่าสนใจ ผู้เขียนใช้โวหารภาพพจน์แบบอุปมาและอุปลักษณ์ เพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และโวหารอติพจน์เพื่อเปรียบเทียบในลักษณะการกล่าวเกินจริง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการเสมือนได้เป็นส่วนหนึ่งในเหตุการณ์นั้นๆ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้เขียนไม่ต้องกล่าวรายละเอียดใดๆ มากนัก

การเขียนบทความให้เป็นที่ยอมรับของผู้อ่านได้นั้น นอกจากเนื้อหาจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านแล้ว การใช้เครื่องมือในการสื่อสารของผู้เขียนคือ กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาจะต้องน่าสนใจด้วย เห็นได้จากหนังสือรวมบทความของหนุ่มเมืองจันทน์เรื่อง “คำถามล้ำคณกว่าคำตอบ” ที่ผู้เขียนนำข้อมูลที่นำเสนอทางธุรกิจมาบอกเล่าด้วยกลวิธีอันหลากหลายทั้งการตั้งชื่อเรื่อง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และปิดเรื่องที่ชวนติดตาม ในขณะเดียวกันผู้เขียนก็มีไหวพริบในการเลือกใช้ คำ ประโยค และโวหาร ได้อย่างสอดคล้องลงตัว กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาอันเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นท่วงทำนองการเขียนหรือวันลีลา (style) ของหนุ่มเมืองจันทน์ที่สร้างความใกล้ชิดแสดงความเป็นกันเองกับผู้อ่าน เป็นผลให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพสร้างความประทับใจและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน

ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวันลีลาในบทความของนักเขียนร่วมสมัยคนอื่นๆ ซึ่งเป็นที่นิยมของผู้อ่านในปัจจุบัน เช่น “นิวกลม” เพื่อพิจารณาว่าผู้เขียนใช้กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาและใช้ภาษาอย่างไร จึงทำให้ผู้อ่านประทับใจ

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นาคสกุล และคณะ. (2521). *การใช้ภาษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- เจือ สดะเวทิน. (2518). *การใช้ภาษาระดับปริญญา*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- ธวัช ปุณโณทก. (2527). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2541). *คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- หนุ่มเมืองจันท์(นามแฝง). (2554). *คำถามสำคัญกว่าคำตอบ*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). นนทบุรี: มติชน
- สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2537). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- ลิวิวรรณ นันทจันทุล. (2543). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ละอ อ ศิริบรรลือชัย. (2555). *เดอะโลกดีดีแล้วดีลิ่งกา พ.5 โดย หนุ่มเมืองจันท์ – ซีอี๊ด*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <https://www.se-ed.com/product/detail.aspx?CategoryId=0>: (วันที่ค้นข้อมูล: 24 กันยายน 2555)
- วงศ์ทอง ชัยณรงค์สิงห์. (2555). *มองโลกง่ายๆ สบายดี โดย หนุ่มเมืองจันท์ – ซีอี๊ด*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <https://www.se-ed.com/product/detail.aspx?CategoryId=362>: (วันที่ค้นข้อมูล: 24 กันยายน 2555)